

1

Zoey

De droom begon heel onschuldig. Ik bedoel, zeg nou zelf, dat doen ze toch meestal? Het ene moment vlieg je vrolijk als Superman door de lucht, en het volgende regenen er spinnen op je neer, terwijl Yoda, Tim Gunn en Beyoncé midden in een aflevering van *America's Next Top Model* zitten te strippokeren en jij de score voor ze bijhoudt – naakt.

Dus toen mijn droom-ik besepte dat ik weer op Capri was en vanaf de daktuin op het kasteel van de eeuwenoude Hoge Raad van Vampiers uitkeek op een Middellandse Zee, die in het licht van de vollemaan zo fel fonkelde dat het bijna pijn deed aan mijn ogen, schreeuwde mijn onderbewustzijn niet: 'Nachtmerrie!' Als het al iets schreeuwde was het meer iets als: 'Oooo, wat mooi,' toen mijn droom-ik naar het groepje gepotte sinaasappelbomen liep, die in volle bloei stonden, en wachtte tot mijn fantasie iets geweldigs tevoorschijn zou toveren, zoals een theekransje (en met 'thee' bedoel ik: 'bruine frisdrank') met Zac Efron en Michelle Obama. Pas toen ik zijn stem achter me hoorde begon ik me af te vragen of het misschien foute boel was.

'Dat is lang geleden, Zoey Redbird.'

Ik slaakte een zucht en draaide me niet om. 'Ik dacht dat je was opgehouden met de dromen van anderen binnen sluipen.'

'Binnensluipen?' Hij grinnikte zacht. 'Hoezo "binnensluipen"? Kunnen we dit niet gewoon een "bezoek" noemen? Ik dacht dat we vrienden waren geworden.'

Hij kwam naast me staan aan de rand van het dak en ik wierp een vluchtige blik op hem. ‘Vrienden dragen een shirt als ze bij elkaar op bezoek gaan – tenzij het droombezoek, nou ja, een ander soort vriendelijkheid is.’ Kalona wilde iets zeggen, maar ik stak mijn hand op. ‘En dat is een soort “vriendelijkheid” die je – dat dacht ik tenminste – tegenwoordig uitsluitend voor Nux bewaart.’

‘Je begrijpt mijn bedoeling verkeerd. Ik dacht gewoon dat je zou genieten van de vertrouwde omgeving. We zijn hier eerder geweest, Zoey. Weet je nog?’ Hij glimlachte naar me. Zijn onsterfelijke schoonheid was betoverend, en hoewel ik absoluut niet geïnteresseerd was in ook maar iets vaag romantisch met Kalona, viel die schoonheid niet te ontkennen. Maar dat betekende niet dat ik moest meegaan in wat oma ‘zijn schelmenstreken’ zou noemen.

Ik draaide me met mijn gezicht naar hem toe en sloeg mijn ogen zo theatraal ten hemel dat Aphrodite er nog een puntje aan kon zuigen. ‘O ja, ik herinner me deze plek heel goed. Dit was waar je mijn dromen binnen sloop en me probeerde over te halen mee te doen aan een van je gluisperige, uitdagende “laten we samen de wereld veroveren”-intriges,’ zei ik, waarbij ik aanhalingstekens in de lucht maakte. ‘Dat is dus waaraan deze setting me doet denken.’

De betoverende glimlach gleed van zijn gezicht. ‘Misschien heb ik de setting voor dit gesprekje inderdaad verkeerd gekozen. Net als mijn kleding.’

‘Zou je denken?’

Hij schraapte zijn keel en keek me beteuterd aan. Toen, met een knip van zijn vingers, was zijn gespierde borst bedekt met een eenvoudig zwart t-shirt (waarin splitten zaten voor zijn wondermooie witte vleugels). ‘Ja. En het spijt me. Is dat beter?’

‘Absoluut,’ zei ik. Bij het zien van de berouwvolle uitdrukking op zijn gezicht voegde ik eraan toe: ‘Mijn reactie was misschien een beetje overgevoelig.’

‘Dank je wel.’ Hij zweeg even. ‘Zou je het prettiger vinden als ik dit ook verander?’ Kalona gebaarde naar de schitterende omgeving.

‘Nee, dat hoeft niet. Dat is niet belangrijk. O, en ik vind je nieuwe

witte vleugels werkelijk prachtig.’ Terwijl ik het zei, bekeek ik ze nauwkeurig. ‘Maar ze zijn niet echt wit, meer de kleur van de binnenkant van een oesterschelp – allerlei mooie tinten van licht die met elkaar samensmelten tot wit. Ze staan je beter dan die zwarte.’

Hij keek over zijn schouder alsof hij geschokt was dat de reusachtige vleugels die tegen zijn rug opgevouwen lagen niet meer zwart waren. Toen keek hij me aan met een ondoorgroondelijke uitdrukking op zijn gezicht. ‘Ook ik ben blij met de verandering van kleur. Wit bevalt me.’

Er viel een stilte die zo lang duurde dat het ongemakkelijk werd, en ik maakte er met een zucht een eind aan door te vragen: ‘Nou? Waarom ben je hier?’ Toen hij alleen maar fronste en mijn blik ontweek, begon ik ongerust te worden. ‘Is alles goed met Rephaim? Is er iets met Stevie Rae gebeurd? Ik heb haar gisteren nog gesproken. Ze zei dat het Chicago Huis van de Nacht een beetje last had van groeipijnen, maar..’

‘Ze maken het allebei goed. Sorry. Ik geloof dat ik niet erg duidelijk ben.’ Hij streek met zijn hand door zijn dikke haar. ‘Toen ik me dit gesprek voorstelde ging het veel beter.’

‘Hoor eens, wat het ook is, zeg het gewoon.’

Hij ademde een keer diep in en uit. ‘Ik geloof dat er gevaar op komst is.’

Ah shit. ‘Wat voor soort gevaar?’

‘Dat weet ik niet. Maar ik voel dat er iets broeit, en ik moest je gewoon waarschuwen – wat Nux ook zegt.’

Ik schrok. ‘Weet Nux niet dat je met me praat?’

‘Niet precies.’

‘Wat bedoel je in godsnaam met “niet precies”? En wees precies,’ zei ik.

‘De godin heeft me de vrijheid gegeven om wanneer ik maar wil de sterfelijke wereld te bezoeken,’ zei Kalona.

‘Dat is niet precies genoeg.’

‘Ik hoefde haar niet te vertellen dat ik met jou ging praten omdat ze al duidelijk had gemaakt dat ik wanneer ik maar wilde op bezoek kon gaan.’

‘Maar je hebt wel tegen haar gezegd dat je gevaar voelde aankomen voor het Huis van de Nacht?’

‘Ja. En toen ik niet specifiek kon zijn, leek het haar niet nodig om jou ongerust te maken,’ zei Kalona.

‘En toch ben je hier.’

‘Ja, hier ben ik. Ik wilde je waarschuwen en erop bedacht maken,’ zei Kalona. ‘Na alles wat je hebt doorgemaakt – wat wij allemaal hebben doorgemaakt – heb ik besloten het zekere voor het onzekere te nemen.’

Hij leek zich zo ongemakkelijk te voelen, leek zelfs zo kwetsbaar, dat ik besepte dat dit erg moeilijk voor hem moest zijn. Hij en ik hadden onmiskenbaar een verleden, en sinds hij bijna een jaar geleden was gestorven en zich vervolgens met Nux had verzoend, kon ik me heel goed voorstellen dat het voor hem enorm onbehaaglijk moest zijn om uit zijn comfortzone te stappen en mij te komen waarschuwen, terwijl zijn gade en godin dat niet nodig vond. Natuurlijk betekende dat waarschijnlijk dat de waarschuwing echt niet nodig was, aangezien Nux verstand van zaken heeft – maar toch. Ik moest hem nageven dat hij zijn hart op de juiste plaats had.

‘Oké, nou, dat is erg aardig van je. Ik zal mijn ogen openhouden voor moeilijkheden. En ik zal ook Stark op de hoogte brengen. Bedankt voor de waarschuwing.’

‘Er is nog iets wat je kunt doen,’ zei hij. ‘Je kunt Neferets dagboek uit haar kindertijd lezen.’

Ik kreeg opeens koude rillingen. ‘Ho, wacht even! Heeft Neferet iets te maken met dat gevoel van je?’

‘Ja. Nee. Ik weet het gewoon niet zeker. En omdat ik het niet zeker weet moet je op alles voorbereid zijn. Daarom wil ik dat je haar dagboek leest.’

‘Ik snap het niet. Over wat voor dagboek heb je het?’

‘Toen Neferet een kind was, voor ze werd Gemerkt, was ze een mens en heette ze Emily Wheeler.’

‘Ja, dat weet ik. Ze woonde in Chicago en toen ze jong was, voor ze werd Gemerkt, heeft haar vader haar verkracht.’

‘Ja, en ze hield een dagboek bij, waarin ze alles wat haar over-

kwam opschreef. Ruim honderd jaar geleden heeft ze dat dagboek in Oklahoma begraven. Het lijkt me verstandig om dat dagboek te lezen. Als het gevaar dat ik aan voel komen van Neferet komt, zul je elk stukje beschikbare informatie nodig hebben om haar te kunnen verslaan.’

Mijn hoofd duizelde en ik voelde me misselijk. ‘Bedoel je niet om haar wéér te verslaan? En waarom heb je verdomme niets over dat dagboek gezegd toen ze zich vorig jaar tot godin uitriep en probeerde de wereld over te nemen?’

Hij schuifelde met zijn voeten en keek naar de grond. ‘Ik schaamde me. Door de energie die uit Neferets dagboek sijpelde ben ik ermee begonnen haar te beïnvloeden. Ik heb haar gebruikt om mezelf te bevrijden uit de gevangenschap met A-ya. Ik heb een verschrikkelijke fout gemaakt en heb daar erg veel spijt van en schaam me ervoor. Toen ik me bij jou aansloot in de strijd tegen Neferet wilde ik je geen reden geven om me weer te wantrouwen.’

Ik slaakte een diepe, gefrustreerde zucht. ‘Oké, dat snap ik. Maar toch had je ons over dat dagboek moeten vertellen.’

‘Ik vertel het je nu, ook al weet ik dat ik daarmee de Duisternis in mijn verleden naar boven haal. Ik hoop dat dit aantoont hoe oprecht ik ben over mijn gevoel van dreigend gevaar.’

Ik knikte. ‘Ja, dat doet het absoluut. Dus, waar is dat oude dagboek?’

‘Ze heeft het in 1893 begraven aan de voet van de eeuwenoude runensteen in Oklahoma.’

Ik knipperde verbaasd met mijn ogen. ‘Bedoel je de Heavener runensteen? Ik ben daar een keer geweest, op een excursie toen ik op de middelbare school zat. Jegh. Teken.’

‘Teken?’

‘Ja, ik weet nog dat ik een massa teken van mijn benen heb zitten plukken toen we weer in de bus zaten. Niet belangrijk, alleen maar walgelijk. Het is gelukkig winter, dus van teken zal ik geen last hebben. Maar het zal wel modderig zijn. Het heeft pijpenstelen geregend, maar ik heb nog altijd liever modder dan teken. Eh, 1893 is heel lang geleden. Wat als het helemaal vergaan is?’

‘Het dagboek is in slechte staat, maar je hoeft niet in de modder te graven om het te vinden. Neferet heeft het tientallen jaren geleden opgegraven, toen ze net hogepriesteres was geworden in het Tulsa Huis van de Nacht. Ze heeft het verstopt onder de vloerplanken onder het bed in haar kamer.’

‘Wát zeg je? Bedoel je dat het daar nog steeds ligt? Onder mijn bed in mijn kamer?’ Het idee dat Stark en ik op dat moment vlak boven Neferets dagboek heerlijk lagen te slapen bezorgde me een vaag misselijk gevoel. Het was bijna alsof we op haar graf sliepen – dat wil zeggen als ze niet onsterfelijk en echt dood was geweest.

‘Ah, natuurlijk. Jij hebt nu de kamer van de hogepriesteres.’

‘Ja, omdat ik de hogepriesteres ben,’ zei ik stellig. Bijna een jaar eerder was ik de eerste hogepriesteres geworden van de nieuwe Noord-Amerikaanse Hoge Raad – een positie en titel waar ik me pas recentelijk prettig bij was gaan voelen. Nou, tamelijk prettig als ik niet te maken had met de humeurige óude Hoge Raad, die nog steeds probeerde vanuit Italië over Noord-Amerika te regeren. Alsof we nog steeds in de duistere middeleeuwen leefden. Of op zijn minst in het gedateerde pre-internettijdperk.

Kalona keek me een beetje vreemd aan. ‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Ik vind het gewoon moeilijk om me jou in Neferets slaapkamer voor te stellen.’

‘Ik heb de kamer opnieuw ingericht.’ Mijn stem klonk bitchy, maar alleen omdat ik er niet aan wilde denken dat hij, natuurlijk, vele malen Neferets slaapkamer – en bed – had bezocht toen hij nog een *bad guy* was en ze hadden samengespannen om de wereld over te nemen. ‘Je zou hem niet herkennen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘De kamer is voor mij niet van belang. Zelfs het dagboek is voor mij niet van belang. Ik heb het niet gelezen. Neferet heeft me er wel over verteld. Ze noemde het een verslag van wat haar krachtig maakte. Ze vergeleek zich altijd met een in vuur gesmeed zwaard. Op zekere nacht vertelde ze me dat ze het dagboek had opgegraven en het had opgeborgen onder de vloerplanken onder haar bed.’

‘Waarom zou ze het opgegraven hebben?’ hoorde ik mezelf vragen.

‘Ze zei dat het daar lag opdat ze het niet vergat,’ zei hij.

‘Hm, nou, oké. Ik zal Stark vragen me te helpen het bed te verplaatsen en het te zoeken. Het is maar goed dat ik heb besloten om geen kamerbreed tapijt te nemen toen ik de kamer opnieuw inrichtte.’

‘Je gaat het dus werkelijk lezen?’ Hij klonk opgelucht.

‘Nou, ja dus. Zoals je al zei, als je gevoel iets met Neferet te maken heeft, dan heb ik alle hulp nodig die ik kan krijgen.’ Ik zweeg even en voegde er toen aan toe, meer tegen mezelf dan tegen hem: ‘Ik vraag me af of ik alle leden van mijn cirkel moet inlichten. Ik bedoel, ze zijn natuurlijk over het hele land verspreid, maar misschien moeten ze ook gewaarschuwd worden.’

‘Je moet doen wat jou het beste lijkt, Zoey. Je cirkel is krachtig, ook al zijn de leden niet meer bij elkaar. Misschien heb ik er meer vertrouwen in dan Nux, doordat ik zo veel tijd met jullie heb doorgebracht, maar ik geloof dat jij en je cirkel de problemen aankunnen.’ Hij glimlachte een beetje schaapachtig, waarmee hij afzwakte wat ik had kunnen beschouwen als kritiek op Nux.

‘Oké, ik ga het dagboek zoeken en de leden van mijn cirkel waarschuwen.’

‘Voortreffelijk,’ zei hij.

‘Goed,’ zei ik. We stonden daar maar naar elkaar te kijken en toen vroeg ik: ‘En, hoe gaat het met je broer?’

‘Erebus maakt het goed,’ zei hij.

‘En Nux? Maakt de godin het ook goed?’

‘Nux is spectaculair.’

‘Blij dat te horen. Doe haar de groeten van mij.’

‘Dat doe ik liever niet,’ zei Kalona, duidelijk niet op zijn gemak. Alweer.

‘Huh?’

‘Ze vond dat ik je niet ongerust moest maken,’ zei hij.

‘O, juist. Ik snap het. Oké, dus, heb je hem pas nog gesproken?’ Ik bleef proberen een luchtig gesprek op gang te houden, maar wenste dat Shaunee er was. Zij was er veel beter in dan ik om normaal met Kalona te praten.

Hij opende zijn mond om antwoord te geven, maar toen hield hij zijn hoofd schuin alsof hij luisterde naar een stem in de wind die alleen hij kon horen. ‘Neem me niet kwalijk, Zoey Redbird, maar ik moet terugkeren naar het hiernamaals. De godin roept me. En ik wil me nogmaals verontschuldigen als ik dit verkeerd heb aangepakt. Ik hoop dat we als vrienden uit elkaar gaan.’

‘Vrienden? Natuurlijk. En hier hoeft je je niet voor te verontschuldigen.’ Ik gebaarde naar de prachtige Middellandse Zee. ‘Ik vind het hier fijn. Bedankt voor de waarschuwing. Ik zal ervoor zorgen dat...’ En op dat moment drong het tot me door dat Kalona weg was. ‘Typisch, hoor. Hij staat niet meer aan de kant van Duisternis, maar hij blijft een vreemde snoeshaan.’ Hoofdschuddend keek ik uit over de door de maan verlichte zee terwijl ik het uitgesproken slechte nieuws dat hij zojuist had gebracht probeerde te verwerken.

Doordat Zoey volledig in beslag genomen werd door de maan en de boodschap, zag ze niet dat toen Kalona vertrok zijn schaduw flakkerde, trilde en veranderde, overging van de vertrouwde gevleugelde onsterfelijke in wervelende rook – witte rook die de omtrek vormde van een kolossale stier voordat die volledig verdween.